

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak powołane w sprawie T-70/10 Feralpi Holding Spa przeciwko Komisji i T-83/10 Riva Fire Spa przeciwko Komisji.

Skarżąca podnosi w szczególności:

brak kompetencji Komisji w zakresie karania naruszeń art. 65 traktatu EWWiS po wygaśnięciu jego mocy obowiązującej, a w każdym razie w zakresie posłużenia się jako podstawą prawną art. 7 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1/2003 ⁽¹⁾;

naruszenia prawa do obrony skarżącej w trakcie postępowania administracyjnego, gdyż Komisja nie doręczyła skarżącej nowego zawiadomienia o przedstawieniu zarzutów, ograniczając się do zakomunikowania jej listownie swej intencji ponownego wydania decyzji. Państwa członkowskie nie zostały wysłuchane, ani nie uczestniczyły w rozprawie końcowej. Ponadto skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska co do ponownego wydania decyzji;

naruszenie art. 65 ust. 1 traktatu EWWiS w zakresie w jakim okoliczności opisane w decyzji nie stanowiły jednolitego i ciągłego porozumienia;

naruszenie wytycznych w zakresie obliczenia wysokości grzywien wymierzanych na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003, jak również naruszenie zasady równości i proporcjonalności w ramach badania zachowania skarżącej i ustalenia kwoty grzywiny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2010 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE)

(Sprawa T-87/10)

(2010/C 100/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chestnut Medical Technologies, Inc. (Menlo Park, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: prawnicy R. Kunz-Hallstein, H. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie R 968/2009-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PIPELINE” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy ma charakter opisowy; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że pominąwszy argumenty wysunięte przez skarżącą, Izba Odwoławcza naruszyła obowiązek uzasadnienia decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-89/10)

(2010/C 100/99)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: J. Fazekas, M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 decyzji Komisji [C(2009)10151] z dnia 14 grudnia 2009 r. dotyczącej dużego projektu zatytułowanego „odcinek autostrady M43 pomiędzy Szeged i Makó” stanowiącego część programu operacyjnego „Transport” przeznaczonego na pomoc strukturalną Unii z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w ramach Celu Konwergencja i załącznika I pkt 3.3 oraz załącznika II do tej decyzji, w zakresie, w jakim omawiane przepisy wyłączają z wydatków kwalifikowalnych płatności z tytułu VAT.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa w części decyzję Komisji z dnia 14 grudnia 2009 r. dotyczącą dużego projektu zatytułowanego „odcinek autostrady M43 pomiędzy Szeged i Makó” stanowiącego część programu operacyjnego „Transport” przeznaczonego na pomoc strukturalną Unii z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w ramach Celu Konwergencja. W omawianej decyzji Komisja zatwierdziła płatność wkładu na rzecz omawianego dużego projektu ze środków Funduszu Spójności. Ponadto, w pozycji „Wydatki niekwalifikowalne” załącznika I do zaskarżonej decyzji Komisja oddaliła wniosek administracji węgierskiej o włączenie w ramach omawianego projektu płatności z tytułu VAT.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję naruszając przepisy prawa Unii, a w szczególności art. 56 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾ i art. 3 rozporządzenia (WE) 1084/2006 ⁽²⁾.

Skarżąca uważa, że art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006 wyraźnie stanowi, że podatek od wartości dodanej podlegający zwrotowi nie kwalifikuje się do wsparcia finansowego ze środków Funduszu Spójności. Zdaniem skarżącej z przepisu tego bezsprzecznie wynika zatem, że jest wydatkiem kwalifikowalnym podatek od wartości dodanej nie podlegający zwrotowi. W związku z powyższym i uwzględniając, że w kontekście przepisów Unii lub przepisów krajowych dotyczących podatku VAT beneficjent dużego projektu, którego dotyczy zaskarżona decyzja, nie jest podatnikiem, a zatem nie może żądać zwrotu zapłaconej przez niego kwoty należnego podatku, skarżąca podnosi, że Komisja nie powinna wyłączyć w zaskarżonej decyzji z zakresu pomocy wydatków przeznaczonych na rzeczony podatek.

Ponadto skarżąca zarzuca, że ze względu na to, iż Komisja nie uznała też za wydatki kwalifikowalne wydatków, które nie były wydatkami kwalifikowalnymi w rozumieniu rozporządzenia nr 1084/2006, podczas gdy odpowiadające mu uregulowanie krajowe wyraźnie wymienia je jako wydatki kwalifikowalne, Komisja pozbawiła państwa członkowskie w zaskarżonej decyzji uprawnień przysługujących im zgodnie z art. 56 ust. 4 rozporządzenia 1 nr 1083/2006.

Skarżąca twierdzi także, że kryterium ustanowione przez Komisję, zgodnie z którym podatek VAT należny od beneficjenta subwencji „podlega odzyskaniu” w ramach podatku VAT, który pobiera się wraz z opłatą za przejazd pobieraną przez podmiot zarządzający infrastrukturą zbudowaną przez beneficjenta, stanowi bardzo szeroką interpretację pojęcia „podlegającego zwrotowi podatku od towarów i usług” zawartego w art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006, która to interpretacja nie mieści się w zakresie tego przepisu, a przy tym jest sprzeczna z przepisami Unii dotyczącymi podatku VAT.

W końcu skarżąca podnosi, że ani rozporządzenie nr 1083/2006, ani rozporządzenie nr 1084/2006 nie pozwalają na dokonanie wykładni, zgodnie z którą Komisja dokonując oceny wydatków kwalifikowalnych, w tym kwalifikowalnego podatku VAT, mogłaby oprzeć swą decyzję na okoliczności, że państwo członkowskie mogło wybrać inne rozwiązanie prawne w zakresie realizacji projektu i zarządzania infrastrukturą. Zdaniem skarżącej organizacja administracji infrastruktury krajowej i związanych z nią usług publicznych stanowi zasadniczo uprawnienie państw członkowskich. W konsekwencji skarżąca przywołuje także, że pod warunkiem, iż spełnione są przesłanki przewidziane w uregulowaniach Unii, Komisja musi zaakceptować rozwiązanie wybrane przez państwo członkowskie, choćby wywołało to konsekwencje wynikające z okoliczności, że beneficjent jest podatnikiem podatku VAT lub nim nie jest w odniesieniu do uznania wydatków za kwalifikowalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94 (Dz.U. L 210, s.79).